

Wat maakt Peter Sagan zo onweerstaanbaar? 'Spectaculair in de wedstrijd en spectaculair daarbuiten.'

Lance Armstrong keek over zijn schouder en zag het onbekende gelaat van een puber, de ogen verborgen achter een felgroene fietsbril. De jongen, medevluchter in een benefietwedstrijd in Adelaide, was blijven plakken in zijn wiel, pareerde elke versnelling en kwam soms brutaal naast hem rijden. Liquigas-ploeg, startnummer 146. Het zei hem niets. De Amerikaan, bezig aan een comeback, was een tijdje uit het peloton geweest. Had hij iets gemist? Navraag leerde hem dat hij in de achttiende ronde had kennismemaakt met een debutant in de UCI ProTour. Peter Sagan. Slowaak. Voormalig juniorenwereldkampioen op de mountainbike. Negentien jaar pas. Zelf was Armstrong tweemaal zo oud. De jeugdige bravoure beviel hem wel.

Zes dagen later, in de vijfde etappe van de Tour Down Under van 2010, stak de jongeling zijn visitekaartje als een vrijpostige stagiair in de binnenzak van wereldkampioen Cadel Evans, Luis León Sánchez en Alejandro Valverde. Doodleuk, en met achttien hechtingen in zijn huid na een serieuze valpartij, volgde hij de veteranen bergop, alsof hij nooit anders gedaan had. Gewoon, omdat hij, alleskunner in wording, het al kon. De wielwereld zou het spoedig leren: Peter Sagan, een frisse oostenwind in het peloton, leek dan misschien een verlegen jongeman, eenmaal op het zadel wenste hij zich niet te verschuilen.

Zeven jaar later is hij het kleurrijke uithangbord van een sport die hij domineert met het aanstekelijke plezier van

VARAGIDS - 8 - 2017

een hobbyist en de uitstraling van een popster. Gebleven is de stoutmoedigheid, verdwenen de ergste verlegenheid en toegevoegd een alsmaar uitdijend cv: Gent-Wevelgem (tweemaal), Strade Bianche, de Ronde van Vlaanderen, zeven etappes in de Tour de France (inclusief een lopend abonnement op het groen), winst bij de laatste twee wereldkampioenschappen en talloze podiumplaatsen. Weinig koersen die hem, Peter Sagan, de man die alles kan, niet liggen. Sprinten, dalen, klimmen, afmaken. Slechts extreme hooggebergten weten hem af te remmen.

Het is een chronische aanvalslust waarmee hij de harten van wielersfans weet te vinden, verfrissend ten tijde van data-analyses en chirurgische Sky-treintjes. Sagan, freelancefietser, gaat waar hij kan gaan, schiet wanneer het doel in zicht komt. Ja, hij mist vaak. De tweede plek op het podium is zijn buitenhuis, maar goed, het is het risico van zijn beproefde aanpak. Sagan vertrouwt op kansberekening: wie het vaak genoeg probeert, zal uiteindelijk succes kennen.

In Gent, waar hij op 25 februari aan de start verschijnt van Omloop Het Nieuwsblad, zullen zijn aanbidders zich rond de bus van zijn nieuwe ploeg, het Duitse Bora-Hansgrohe, verzamelen, zoals op elke standplaats van

Circus Sagan gebruikelijk is.

(In Slowakije kan hij inmiddels niet meer over straat.)

De grote vraag: zal hij zijn benen hebben geschoren?

Vorig jaar, toen nog in dienst van Tinkoff-Saxo, had hij het nagelaten, tot ontzetting van verstokte, stoppelvrezende traditionalisten. Ze hadden beter moeten weten. Sagan is geen man van conventies, tradities en hokjes, van ongeschreven wetten of eeuwenoude gebruiken. Hij is wie hij wil zijn. Een entertainer. Excentriek en onorthodox.

Als jonge mountainbiker beklom hij

zijn fiets regelmatig op gymmen en gehuld in een voetbalbroekje. Op zijn zevende won hij een wedstrijd op de huis-tuin-en-keukenfiets van zijn oudere zus, zo gaat het verhaal. Toen Sagan in 2012 zijn eerste Touretappe op zijn naam schreef, kwam hij over de streep als een rennende Forrest Gump en twee dagen later, bij het volgende dagsucces, als spierenpompende Hulk. Het belang van vermaak had hij geleerd van het kijken naar motorcoureur Valentino Rossi. 'Ik wilde vroeger worden zoals hij,' verklaarde Sagan. 'Spectaculair in de wedstrijd en spectaculair daarbuiten.'

De missie lijkt geslaagd.

Verkleed als een opgepoetste dompteur, zijn manen verstopt onder een hoge hoed, meldde hij zich vorig jaar op de rode loper van het UCI-gala in Abu Dhabi. Hij was samen met zijn vrouw Katarina, met wie hij in een tv-reclame uit 2015 op melige wijze de slotscène van de film *Grease* naspeelde. Neem hem als jeblieft niet te serieus. De glamour van Peter Sagan is makkelijk verteerbaar, komt met een dikke knipoog en een ontwapenende, ondeugende kwajongenslach die elke zweem van zelfoverschatting of arrogantie voortijdig wegneemt. Zo niet, dan wel het aandoenlijke prut-telengels waarmee hij het bij sommige van zijn perspraatjes moet doen. Sagan is de vrolijke, onbevangen joker in een milieu dat door schade en schande aan spontaniteit heeft moeten inleveren. Een zegen in het post-Armstrong-tijdperk. Zijn krediet is groot, bleek toen hij na

de Ronde van Vlaanderen

van 2013 een nietsvermoedende rondemiss ongegeneerd in de billen kneep. Schuld bewust bood hij een week later zijn excuses aan met een bosje bloemen, waarna het incident vrij snel vergeten werd. Op Sagan was het moeilijk boos blijven. Die gekke Peet.

Opvallend voor een veelwinnaar als hij: ook onder collega's heeft hij de gunfactor. 'Dat Peter nog een jaartje wereldkampioen is, maakt m'n verdriet om het zilver toch een stukje draaglijker,' zei Mark Cavendish nadat Sagan vorig jaar in Qatar zijn regenboogtrui had behouden. 'Elke generatie heeft zijn grote renners. Sagan is die van de onze,' liet Stef Clement rond het WK optekenen in *de Volkskrant*. 'Sagan

komt je soms voorbij in een bocht dat je denkt: dit kán toch helemaal niet?' bewonderde Bauke Mollema. 'Maar hij heeft zijn fiets helemaal onder controle.'

Als de situatie – of het publiek – erom vraagt, ontwaakt de mountainbiker in Sagan. De *wheelie*, het balanceren op het achterwiel, is het handelsmerk van de Slowaakse stuurmanskunstenaar. Hij trekt 'm uit de kast op de eindstreep van Gent-Wevelgem, de flanken van de Alpe d'Huez (zonder handen!) of een door-deweekse training. Wees gerust, Sagan weet wat hij doet. In Parijs-Roubaix van vorig jaar kwam zijn acrobatiek in het bijzonder van pas toen Fabian Cancellara op de kasseien van Mons-en-Pévèle enkele meters voor hem onderuit ging. Indrukwekkend was het subtiële sprongetje waarmee de wereldkampioen de Zwitserse horde binnen een fractie van een seconde wist te ontwijken. 'Ik wist niet dat ik kon vliegen,' becommentarieerde Sagan later op sociale media. Arme Mathew Hayman. De Australiër won het monument, maar na afloop hield vooral Het Hupje de gemoederen bezig. De rockster van het peloton bevond zich weer eens in het licht van de schijnwerpers. Sagan vindt het prima. Verschuilen was nooit een optie geweest. ←

SPORZA

ZATERDAG, BELGIË ÉÉN, 13:30 UUR

Start wielerseizoen met de koers Omloop Het Nieuwsblad.